

телна, несамоувѣренна. Очевидно, той се заблуди въ шумачето на българската литература, което за него бѣше непроходимо замутанъ африкански лѣсъ, какъвто откри Станлей. Азъ фанахъ да го съжالياвамъ и търсяхъ да му турж златенъ мостъ за отстѣпване, чрѣзъ повръщането на Ауербаха или на Корейската война.

Но той не ме остави да извършъ това добро дѣло и рѣшително ми каза:

— Вашето най-ново поетическо произведение... какъ го викахъ... „Драски и *Краски*“...

— „Драски и *Шарки*“ — натъртихъ азъ на тая послѣдня дума; — но то не е поетическо, извинете...

— Съ извънредно въсищение ги четохъ. Много хубави!

На истритъ комплиментъ — истрито „Благодарж!“ Азъ мисляхъ, че могъ веке да изведж Маргаритова изъ неизвѣстността на африканския лѣсъ и да го повлѣкж въ по-гостолобивата Корея. Но той продължи:

— Знайте? Азъ се заловихъ да прѣведж нѣкои отъ сатирическитѣ парчета въ „*Краски* и Драски!“

— *Драски и Шарки*!

— Да, продължи Марагаритовъ, смисълъта точно прѣдавамъ на нѣмски, само стиха ме затруднява. Азъ не владѣжъ техниката на стихотворството.

Азъ се позачудихъ: до колкото помняхъ, *Драски и Шарки* бѣхж написани въ най-прозаическата проза на свѣта и никакви стихове нѣмаше тамъ.

Азъ го погледнахъ въ недоумение. Маргаритовъ се зачърви на ушитѣ, краятъ на носа му затрептѣ, той машинално си сне очилата, за да ги избрише ужъ, но въ сжщность, да скрие смущението си.

— Какви сж новинитѣ по Корейската война? фърлихъ азъ златния мостъ.

Маргаритовъ е безпощаденъ. Той повтори: